

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. B.

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN

N° 9

Götheborg. Söndag d. 4 Mars. 1849

I Qvar.

Willebrädstjuvarne.

(Fortf. fr. föreg. Nr.)

ändom wår blick tillbaka till dyn. Den tillåt ej såsom sagdt är, det dåliga wärdet folket att lemna stugan, och de flesta fatts sig derföre behagligt wid spisen, der de antingen samtalade med någon granne, eller skafwade de, läsande med sakta röst utur en groftryckt bibel, som i det hela är landtmannens förnämsta läsning. Wi hade bort, säga, så tro många af wåra läsare, uppbyggelsebof, men detta fulle åtminstone för de flesta fall wid denna tid varit ett mistag. Sedan nämligen det ålta religiösa sinnet mer och mer förlorat sig bland de bildade klasserna, till hwilka wi ock räkna landtyrskerna, och sedan, med få undantag, dessa öfvergått till den nordtyfska filosofiens otrogna anhängare, så försmår och bonden att läsa bibeln såsom uppbyggelsebof och håller sig egentligen till de historiska böckerna i gamla testamentet, eller lägger han bibeln helt och hållet å sido och fördjupar sig i afhandlingar af kommunistiskt innehåll, af hwilka en hel syndaskod står den läsargige

till bnds. De upprigtigaste naturerna finner man minst sysselsatta med sådana lektyr, utan wauligen hängisna åt sina egna tankar; de innebundna stannena åter, de smidiga, om wi får begagna oss af detta uttryck, ser man på en sådan dag sakra smygga genom de basom hufven belägna trädgårdstapporna, för att infomma i ett efter deras förmenande utwalt hus, der en synnerligen upplyst broder i Herranom utlägger den heliga skrifts ord och, enligt grundsatserna i ett demokratiskt institut, äfwen lemna ordet åt andra, när andan kommer öfwer dem, såsom det tekniska uttrycket säger.

Gamla syndare, fromma, för all slags fanatism tillgängliga gamla jungfrur utgöra grundwalen för sådana afstingswärda församlingar. Men äfwen yngre medlemmar af församlingen ses der ej ogerna och man har gjort den anmärkning, att med undantag af får, som äro der blott för att klippas, besökes konventikeln sälltare af ingen, än af flyglar, som utfört ett besök eller föra ett sådant i sköden.

I denna kategori befann sig länge Jakob, som derföre fann för godt, att redan kl. 2 om eftermiddagen begifwa sig till mäster Drahtvogels hus. Denna hedersman, som utmärkte sig genom en mager gestalt, ett stort, med grodögen försedt hufwud, som brukade betäcka sitt till hälften kala, till hälften med gleja hår försedd hufwud med en läderfäskhet, stilde sig allt ifrån sin barndom ifrån andra människobarn genom en allt för kort fot, så att han, stedd på det ena eller det andra af sina lokomotororganer, syntes antingen längre eller kortare, än alla andra människor. Denna mans anletsdrag hade någonting afsträckt och fult; hans näsa war genom smittfepporna så försörd, att, såsom en af hans öwänner uttryckte sig, ögonen kunde giwa hwarandra en betraktande audiens; hans mun begränsades af ett par blå utstående läppar och en bred, platt haka fullbordade ansigtsformationen. Om sin långa tunna hals hade han wridit en svart halsduk; i öfrigt bar han den wauliga bonddrägten. Hans färdskap med barberaren härtörde berisfrån, att han, som drifwit mycket omkring i främmande land, hade i byn infört konsten och modet att sjelf afraka sig skägget. I stället för att badaren förut hwarje söndagsmorgon kunde wandra ifrån hus och till hus och afmeja från sina kundens haka den åtta dagar gamla skäggbrodden, fann han nu på de flesta ställen detta redan utfördt och såg sig sålunda betydligt bedragen i sina beräkningar. Det blef honom ingen haka trogen, med undantag af den gamle byföresändarens och en gammal landtjänkares, som uppslagit sina bevärlar i byn. Dennes ögon bewisade alltid genom några stora tårar af sällsam rörelse, hwilken gripande werkan denna bybarberares rakkalt utöfwade på honom.

Länge Jakob trädde skyggt in i mäster Drahtvogels rumliga stuga och bugade sig djupt, då denne upplyste sig på sitt långa

ben, ty detta war redan tecken till ogillande, eller dertill att andan war kommen öfwer honom.

— Du har syndat, Jakob, utropade han med sin skarpa nästen, i det han utsträckte sin högra arm och hans hufwud wacklade på den torra halsen. Du har syndat, ty firwemändagen har sett dig på dansgolfwet och du har hört på en blinds ofyfka sänger, i stället för att upplåmma ett hallelujah med de frommas församling. We, we dig och dina likar! Den rättfärdige drager sin hand ifrån dig, ty du är medlem af det förbund, som förargelse gifwer, då det likwäl heter: är en lem dig till förargelse, så hugg honom af.

— Jag will göra bot och bättring, sade den annars så öfwermodige Jakob, i det han fattade mästarens betiga hand och föll på knä för honom; wredgas ej på din tjänare!

— På den bortfärdige, ångersulle syndaren wredgas jag ej; kom i mina armar, min son; men du måste afbedja ditt sel inför hela församlingen.

— Gerna gör jag det, gerna; men innan de komma, will jag tala ett ord med eder. — Stomakaren satte sig i sin stora lästol och Jakob sankte sig, på ett tecken af mästarens, ner på en träbänk. Härpå föredrog han för honom innehålltet af komplotten, som han tänkte utföra emot stogwaktaren, och mottog sedan stomakarens bifall, i hwilken ögon ett strängt förfarande mot wildhetens grofwa son war ett hälsosamt straff, ja han uppmuntrade sin skyddling och lofwade honom sin indirekta hjelp. Frösden öfwer Jakobs förehawande bestämde till och med detta de utwaldes stränga öfwerhufwud att estergifwa boten och bättringen och att lofwa att sjelf rättfärdiga honom inför församlingen. Derföre inskränkte sig botgöringen, hwilken annars bestod deruti, att den skyldige på knä skulle göra afbön för alla, dertill, att mästaren förkunade hans fall och ånger, efter hwilken att den arme syndaren ej allenast ansågs såsom åter renad, utan trodde sig berättigad att betrakta sig såsom adlad, ty de frommas jubel öfwer en syndares återwändande är ej någon ringa sworre för fästagan. Derföre försumma bröderna ej heller, att då och då genom små öfwerträdelser låta något af detta offer komma sig till godo; ja de finna till och med något upplysande uti det, att mästaren sjelf, för någon större förselses skull måste krypa in på knäna och liggande framslupa under tårar bedja om tillgift för sin förselse.

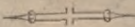
Denna lyshad efter botgöring är en äkta plantskola för hemliga förbrustelser och dessa fega synder, uti hwilka hwarje sinne för rätt och rättwisa tillintetgöres, då de botgörande fromfarna äro lika beredda, att glömma sina egna nedrigheter, liksom andra, och hafwa den oerhörda fräckheten att under manteln af fristlig kärlek dölja sitt inre moraliska förderf.

Sedan konventikeln war hållen på det wauliga sättet, lät

mästaren de yngre af lägre graderna aflägsna sig, och det quarstannade blott fyra å fem af de äldre, som wågade att i afseende på gudsfruktan jemföra sig med mästaren. Nu ändrade sig scenen. Skomakaren hämtade ett frus rödt win ifrån köllaren, och de utvalda begynte populera lika så litigt, som de förut utdömt sig i predikningar och lamentationer. Medan efter den första styrkedrycken strebo de till en stor disputation, med hwars detaljer wi ej wilja lyckliggöra våra läsare, men hwars hufvudpunkter handlade om nåden, och då de ansågo det jordiska lifwet som en jämmerdal, så fröjdade de sig i förhoppningen om den höga wärdighet, som wäntade dem på andra sidan grafwen. Efter flera gisningar kommo de öfverens, att skomakaren skulle blifwa krigsminister och öfvergeneral för de himmelska härskarna, en fräddare tog inrikes ministerportföljen, en kock justitiombetet, en främare finanserna och stadsbudet portföljen för de yttre angelägenheterna. När nu denna diplomatiska korp, som war så öfvermåttan väl sammansatt, hade afpresjat kenset den sista droppan, tackade alla den kära brethern Drahtvogel för wärdskapet och tillade hemåt. Men skomakaren fortsatte sina betraktelser wid en flask på win, som han haft försigtigheten undanömma bakom spisen.

Detta win måtte ej åtminstone warit af någon transcendental natur, ty konventikelns äbla öfverhufvud hörde sig snart utur sin lästol, för att begiwa sig till ett i hörnet warande fönster, derifrån han hade utskit öfwer stänkrummet och kunde observera hwem som gick ut och in. Ghuru ej ett löt å löt med denna förträffliga man kan slynas önskanwärdt för alla våra läsare och läsarinor, så bedja wi dem dock att en stund se igenom fönstrets nedra kant och betrakta hwad som föregår i wärdshuset, som är så beläget, att man kan öfverståda så väl gatan som det bakom huset belägna gårdsrummet. (Forts.)

Martyren.

Madam Jauffrion war enka efter en kommissarie från Vendee, som blef guillotinerad i Fontenay, hon war swägerska till en tapper offiser, som stupade i slagtingen wid Saint-Philibert du Pont-Charron d. 23 Juli 1793. Under anfallet af de infernaliska fienderna höll sig madam Jauffrion dold i grannskapet af Pont-Charron. En bakung war hennes tillflyktsort. Hit förde en trogen piga så mycket mat som dagligen behöfdes. På en gång anfölls äfwen denna trakt af en swärm fiender, och ledd af olycklig instinkt ställer en af soldaterna sina steg till bakgugnen. Han öppnar densamma, ser madam Jauffrion — och ropar full af wild fröjd.

— Kom hit, kamrater; jag har upptäckt ett willebråd i dess eget näste.

Alla skynda fram och glädjas i öfswulst elakhet åt det lyckliga syudet. Den olyckliga frun hoppas kunna röra anföraren för truppen.

— Borgare, sade hon till honom, haf bar äbertighet med en arm swag quinna, som ej kan göra republiken någon skada. Jag har två cuppskrade barn, en flicka och en gosse, som ej kunna lefwa utan mig. Ni har fräntagit dem deras fäder, lemna dem åtminstone deras moder. Jag beder eder i Guds namn fräntallande derom. Nåd, nåd, nåd! Lemna mig här i min asyl.

— Ja, wi wilja lemna er der, sade sergeanten och tillflöt ungnen åter. Soldaten lemnar den arma förkastade i hennes bur.

Soldaterna wågade ej tro sina egna ören, ty deras anförare war ingenting mindre än fänd för sin menlighet. Madam Jauffrion wälsignade honom derför och ansåg sig som räddad.

Men denna skenbara pietet war blott en wild ironi. Ett gömblick sednare kom sergeanten med några soldater, som buro en risknippa. Han öppnade ungnen och såg madam Jauffrion ligande på knä, med rosentransen i handen, tacka Gud för sin räddning. Han befalste att risknippan skulle kastas i ungnen. Nu först förstod den olyckliga för hwad slags död hon wore bestämmd. Hon anropade familjerna i hertslitande ångest.

— Ad, utropade hon, jag trodde, att I willen bända mig, mina goda herrar; hwarsföre hafwen I ändrat eder? Jag har bedit för er, jag med mina barn, mina arma barn.

Men sergeanten, utan att höra henne, slog eld och antände risknippan.

— Medborgarinna, sade han, du har bedt mig att lemna dig der. Jag gör dig nu till wiljes. Swarsfwer beklagar du dig då?

Och med dessa ord tände han sin pipa wid lågan, som redan fladdrade högt.

Madam Jauffrion upphörde nu att bebjuda obivret om nåd. Hon bad så mycket ifrigare till Gud. Men snart försökte hon, twungen af smärtans öfvermått att springa utur ungnen. Men soldaterna skötte henne tillbaka med bajonetten, i det de sade i skämtande ton: blif quar; hwad du begärt, har du fått.

Det olyckliga offret wred sig i outsägliga qual i ungnen. Så länge hennes krafter tillät, söng hon psalmer, uti hvilka hon här och der inblandade sina barns namn, Louis och Marie. Soldaterna höro på något afstånd och förnöjde sig af offrets dödsångest. När lågan sloctnat, drogo de sig leende derifrån, sjungande stormande och otidiga sånger. Bunderna hörde den förskräckliga berättelsen från bödlarnes egen mun. De begäro sig följande dagen till ungnen, men funno der ingenting annat än litet aska och några till fall förbrända benstoft, som de jordade, under sorglig sinnessämning, ej långt derifrån. — Den olyckliga fruns sen dog för några år sedan, men hennes dotter, Madam Pentlevay lefwer ännu.

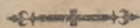

Denna funna stilsad skall delas med 15 och då finner man den söfka tiden för Petersburg, 1 timma, 11 minuter, 45 sekunder, hvilka uttrycka eftermiddagstiden, alldeles såsom Leipzigs längd är mindre än Petersburgs. I motsatt fall uttrycker den funna ortstiden förmiddagstiden.

Two Amerikaners Afventyr på Marquesasbarne.

(Fort. fr. föreg. Nr.)

I ena hanteln höll stathen en ära; det uttrycksfulla hufvudet var smydat med en verhörd fjäderkrona. Fransarne af kosnöstkälen bildade stathens hår. Wildt skådade frigarens ansigte åt andra ändan af rummet, der en dödsfalle var uppställd, som ur sina ögonhål grinade emot motståndaren. Mellwille wille göra ett språng i land, för att närmare betrakta de besynnerliga föremålen; men Kori-Kori gaf honom en wild blick och Jayaway klängde sig fast wid henem. Taba-Tabu, ropade båda, och Indianen antubde, att döden onedelbarligen skulle följa, om han satte sin fot i land. Ja jag skulle sjelf, med egen hand hafwa dödat dig, ropade han med wildt rullande ögon.

Något förstånd gaf Mellwille tecken att han wille återwända hem. Men under wägen fattade han det beslut att wid första tillfälle besöka den fruktansvärda ort, som på honom gjort ett så märkligt intryck. Han wågade denna företafs, ehuru han wiste att det war en säker wäg till döden, i händelse han upptäcktes.

Tillfälle härtill erhöf sig samma natt, ty Kori-Kori, som sållan wäl från Mellwilles sida, lemnade hyddan ännu före solens nedgång, för att besöka sin fader, som bodde djupare in i dalen. När solen gått ned och wid östliga himlaren den stälte började rodnas, der fullmånen snart skulle uppflyga i sin fulla glans, gjorde sig Mellwille färdig för sitt nattliga afventyr sedan han utskändt Jayaway under en förewändning, som åtminstone skulle uppehålla henne en timma. Ett ögonblick wacklade Mellwille, om han skulle uppföka den trogne Tom i hans något aflägsna hydda och göra honom till deltagare i sin hemlighetsfulla wandring. Sedan flera weckor hade han ej sett Tom, och drifwen likasom af längtan efter denne sin ödesfamtat, war han redan på wäg till honom, då han ännu en gång öfwerlade om det farliga i sitt företag. Den ort, han wille besöka och som för honom hade en så underbar retelse, war Tabu. Upptäcktes han, wore han ofelbart dödens. Mellwille egde med nog att se hwarje fara i ögonen. Hwarjore inweckla den rädde Tom i det farliga företaget? Jag will ensam bestå företaget.

Sälunda besutsam wände Mellwille tillbaka till sin boning. Den heliga sjöns offerfällan kände han wäl. Han wiste att i en wil bredwid ett sådant låg en liten båt, som en man lätt kunde styras. Ehuru det war fullmåne, försåg han sig dock hastigt med en sackla, sådana som Indianerna försärdiga af sådligt träd. Så som wapen teg han ett slags yra, arbetad af skarp, hård sten, hwarmed Jayaway brukade klywa wed för köket. Sälunda utrustad wandrade han af ner emot sjön.

Det hade blifwit natt, och lätta, tylande, uppfrysande windar rörde trädens kronor. Ut i indianbyn herrskade djup tynnad. Mellwille erinrade sig att Jayaway sagt honom, att Indianerna wille söfjande dagen göra ett frigtåg till den frändliga stammen Happans gebit. De hade derföre tidigt gått till hwila. Jag blir således ostörd, tänkte Mellwille — men skall ej stikan sakna mig och söka mig? Skall hon ej göra larm, då hon ej finner mig?

Han öfwerlade ett ögonblick. Men hans raska mod behöll segren. Den fruktansvärda orten retade förmycket hans inbillning. Förfigtigt trängde han genom buskarne och kom efter någon möda till det ställe, der båten låg. Han stod ett ögonblick stilla och lyfnade. Allt war tyst. Mellwille löste båten, grep åran, hvars breda ända han förent omwirat med ett stycke bomullstyg, för att göra sin farliga resa så mycket tystare.

Mellwille höll sig så mycket som möjligt under den fluggiga stranden och kom utan fara till den del af sjön, der denna gick in i landet med en djup wil. Här fästgjorde han sin båt och war med ett enda språng på stranden. Han lyfnade nu i den tysta natten. Djup tynnad herrskade rundt omkring. Men det förefom honom, som om en röst på afstånd ropat hans namn. Skulle Jayaway wara mig på spåren — tänkte han för sig sjelf — tänk, om hon komme till det ställe, der båten är belagd! Denna tanka war ej utan sin förskräckelse. Men Jayaway war honom ju tillgifwen. Desto sämre! Kunde hon ej tro honom i fara och då upphjuda allt till hans räddning? Wälan, sade han till sig sjelf, komme hwad som komma will; jag kan nu ej gå tillbaka.

Så förfigtigt som möjligt kröp han genom buskarne och nu war han vid målet. Klart lysse månen på platsen och templet. Såsom en jaggd hund stög Mellwille dit — nu stod han i midten af helgedomen. Hans hjerta klappade häftigt. Nästan ångrade han hwad han gjort. Månen kastade sina strålar genom träden, som omjäswo platsen. Der satt den wilde frigare med sitt bistra anlete. Lätt lekte winden med hans tofwiga hår med de swajande fjädrarne i hans hufwid. Wildt emot honom grinade dödsfellen, i hvars tomma ögonhål månens klara strålar spelade. Wid anblicken af denna dystra grupp genomgick honom en rysning; han måste upphjuda hela sitt mod för att kunna utvärda. Jag will tända min sackla, tänkte Mellwille, ty han för-

märkte att rummet, der han befann sig, hade en tämligen rymlig bakgrund. Blott den främre var belyst af månen. Han trodde sig nu bemärka något, som i nattens dunkel rörde sig mellan träden, något som liknade ett förhänge. Mellwille hade af wildarne lärt färdigheten att lätt erhålla, eld genom att risva tort hö mot en sten. Sedan han ännu en gång lyssnat åt alla håll, tänkte han hastigt factlan och lyfte åt bakgrunden. Nu upptäckte han ett förhänge af det röda tappartyget, hvaraf wildarne försärdiga sina stört. Hvad kunde finnas der bakom? Hans hjerta kulkade såsom en hammare. Men Mellwille egde med. En fruktansvärd nygirighet bemäktigade sig honom. Beslutamt och rasst gick han framåt, drog förhänget tillbaka. Hvilken sällsam anblick erböd sig ej? Rummet der bakom var alldeles tomt; ifrån tafet hängde i långa snören fem till sex säckliga kulor af rödt tyg, på lika afstand från hvarandra. Mellwille trädde närmare och lyfte på dessa runda paketer. De wero lätt sammanbundna med snören. Han widrörde en. En isfall fruktan lepp öfwer hans kropp. Han trädde till den andra. Utur denna dröpo röda droppar och på marken nedanför wisade sig såsom en sugtig fläck. Det är blod ropade han förskräckt. Ännu behöll han besinnning, ref säcken från snöret, under det factlan darrade i den wenstra handen, öppnade tyget, som utgjorde säcken och — o förskräckelse! — hans ödeskamrat Toms blodiga hufwud strerade mot honom med förwidna drag och brustna ögon. Wid denna förskräckliga syn förlorade Mellwille besinnningen, factlan sönt utur hans hand; medwetslös förtabe han till marken.

Det dröjde länge, innan Mellwille hämtade sig från sin besöfnung. Slutligen waktade hans sinnen; en blick på det blodiga hufwudet sade honom, hwar han war. Ja det war hans wäns hufwud. Det war klart, att Kanibalerna hade slagat honom, kanske förtårt honom wid en af sina förskräckliga fester och här uppsatt hans hufwud såsom en trofé. Ännu blödde det. Tydligt hade mordgerningen förfäggat samma dag. "Om de nu återkomma o s finna mig här!" — sade han. Han kunde ej fullbordade tanken; rasst sprang han upp, stundade ut från förskräckelsens ställe till båten. Flygt, flygt war hans enda tanka. Men hwarthän? I gapet på dessa odjur? —

Ångsten fängslade honom wid marken. Då hördes likasom ett plaskande med åror i sjön. Hans hår reste sig på ända. En båt flöt fram om udden. En kvinnoröst ropade hans namn. Det war Jayaway, som rodde fram. — Wid åsynen af flickan uppgick en stråle af förhoppning i Mellwilles hjerta. Hon war honom wändligt tillgifsven; hon kunde omöjligt förräda honom åt Kanibalerna. Tänk om du kunde fly med hennes tillhjälp — sade han för sig sjelf — fly ännu i denna natt till franska lägrer. Vägen war beswärlig, kanske farlig. Men Jayaway kände hwar-

je wrå, och wille han tusen gånger hellre troffa hwarje fara, än afbida den olycklige Toms öde.

Verkligen hade ångest och deltagande för Mellwille fört Jayaway hit. En inre aningsförmåga, sådan som den ofta finnes hos naturmänniskor, hade sagt henne, att Mellwille måtte vara på detta förskräckliga ställe. Hon kände ett ställe i sjön, der det låg ännu en båt. Dit stundade hon. Hastigt förde wästrandem den stickliga rodderskan öfwer wiken och bragte henne till stranden just i det ögonblick, då Mellwille, bedöfwad af smärta ej wiste hwad han skulle göra, hwarit han skulle wända sig. Med medfödd skarpsikt genomskådade flickan det omdrifliga i deras läge. Genom tecken och afbrutna ord antydde hon för Mellwille, att han nu, sedan hans blick utgrundat den fruktansvärda hemligheten, wore ohjelpligen förlorad. Nu stola de åsynen sigta dig — sade flickan gråtande — fly, fly dit, derifrån du kommit. Jag följer dig, för att wisa vägen.

Mellwille, som tämligen lärt sig flickans språk, erfor nu att Tarpies med dagens inbrytande wille göra ett ströfståg mot Hayspans, att de då, såsom wanligt skulle göra ett besök på denna ort, för att likasom inwiga sig till död eller seger. Jugen tid war att förlora och Jayaway, rädd om hans lif, yrkade på hastigt uppbrott.

Båda sprango i båten och rodde till andra stranden, der de stego i land. Jayaway, bekant med hwarje stowäg, tog nu en som förde in i den tätaste skogen. Hon angaf för wännen, att de måste öfwerfåga dessa berg, och Mellwille war glad, då han så flickans fingerwising igenkände trakten, der det franska lägret war uppslaget. På deras långa och beswärliga wandring erböd sig blott en gång en werflig förskräckelse. Det war om aftonen samma dag. Deras wäg förde dem nedför en backe, som sakta sänkte sig mot en derunder liggande dal. Blöfligt sled Jayaway stilla. Hennes öfwade öra hade förnummit toner på afstand. Genast antydde hon Mellwille att draga sig tillbaka bakom en buske. Ljudet kom närmare; det war Tarpies segerlånger. Tjocka moln uppfego i fjärran; det war Hayspans besningar som uppgingo i lågor. Det förwirrade wilda skriet syntes förblifwa på samma ställe. Sannolikt hade de hemwandrande segrarne uppslagit ett läger.

Jayaway hade oafslätligen sett ner i dalen. Hon tekuade till den orolige Mellwille att göra detsamma. Hvilken anblick erböd sig ej der! Snappat 200 steg ifrån dem hade wildarne slagit en wid freks, i midten af hwilken befunno sig deras slagtoffar, de fångna frigarne af stammen Hayspans. Man war tydselt att binda fångarne wid pålar — och nu började dessa förskräckliga marterscener, som wi känna utaf skildringen af wilda selfslag och för hwilkas beskrifning wi försöka den känslolulle läsaren. Med rnsning wände sig Mellwille bort från dessa grusligheter och yrkade på uppbrott.

Det återstår nu blott att berättat, att Mellwille och hans ledsagerska efter fyra dagars beswärlig wandring ankommo till det franska lägret, der de upptogos med förundran och gästfrihet. Sedan fann Mellwille lägenhet att återwända till Newyork.

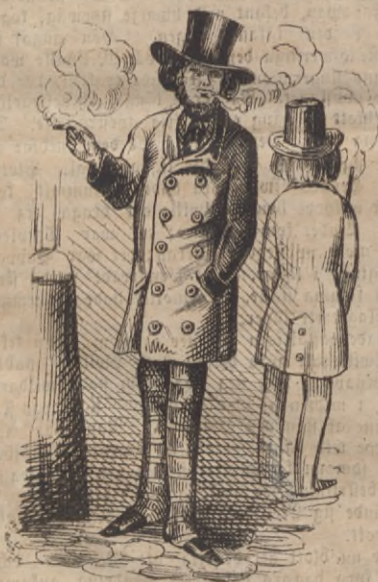
Jayaway beledsagade Mellwille till hans säbernestand, der det wilda barnet uppsöstrades till en bildad Amerikaniska och blef en huelig och älsfwärd maka och mor.

I Theatern.

En glad familj i en sorglig tid.

Engländaren i Paris.

"Vous polley Français Monsheir?" — "Oui Monsieur." —
 "Then will you se good enough then to tell me the way to
 the Louvre?"

Några Rör utgifves den 11 Mars 1849, N. 7 f. m.

Utän twifvel.

Han älskar mig!

Göteborgs Børs d. 28 Febr.

— "Ja, Dagbladet? — och Anonyma Lådan sän?"
 — "Sebre gut! ausgezühnet! aber — 40,000 Riks ist auch
 ein schenes Geld!"

Göteborg C. Peterfens officin, 1849.